

RACHOT PO BUCHARECH

Festivalový časopis

24.–28. 3. 2026

ÚVODNÍ SLOVO

Po roce se opona zvedá, světla se rozsvěčují a největší festival ochotnických divadel v Moravskoslezském kraji znovu ožívá. A s ním i znovu můžeme přivítat Rachot po Bucharech – festivalový časopis, který zachytí dění na jevišti i v zákulisí, s rozhovory jak s diváky, tak i s herci a organizátory, kteří tvoří nezaměnitelnou atmosféru festivalu. Vrací se stejně jako chvíle, kdy se divadlo rozezní známým šumem smíchu, radosti, ale i nervozity a napětí.

Ostravské Buchary, (*Náš dům, náš hrad*) 2023

Po přípravách, během kterých jsem nachystala přibližně tři sta židlí, se teď těším hlavně na chvíli odpočinku. Jinak se ale těším moc. Myslím si, že letos to bude fajn, protože program nabízí opravdu pěkná představení. I když se nám povedlo mít dvě stejné inscenace, nevnímám to jako problém – naopak je to příležitost vidět dva různé přístupy a porovnat, jak to jednotlivé soubory pojmu. Navíc letos budeme mít čtyřčlennou porotu, takže nás čekají i nějaké změny.

Nejvíc se těším na krnovské představení Dva úplně nazí muži, které jsem už viděla v profesionálním provedení, a jsem zvědavá, jak bude pojaté tentokrát. Zároveň se ale těším na všechna představení. Právě u této hry mě baví její otevřený závěr – nutí diváka přemýšlet a každý si ho může interpretovat po svém.

Silvie Grygarová, Divadlo Devítka

Čekají nás okamžiky, které dojmou i překvapí. Čeká nás energie, která vzniká pouze tehdy, když se potkají lidé se stejnou vášní. Festival je pozvánkou ke zpomalení, k pozornému sledování i k radosti ze sdíleného zážitku. Nechte se unést atmosférou, otevřete se emocím a buďte u toho, když divadlo znovu promluví naplno.

Karolína Alex Veselá, VOŠMET

Ostravské Buchary, (*Smím prosit, Dodo?*) 2025

představení porotců

SRDCEM DIVÁCI, DUŠÍ KRITICI

Sylvie Vůjtková, Alice Olmová, Vít Malota

SYLVIE VŮJTKOVÁ

Propadla divadlu v 17 letech, když se jí při gymnáziu dostalo možnosti pracovat jako divadelní uvaděčka a tak po maturitě místo na MATFYZ zamířila na DAMU. Během studií získala zkušenosti snad téměř na všech pozicích v divadelním prostředí, včetně dramaturgyně, režisérky, asistentky režie, inspicientky, produkční, osvětlovačky a zvukačky. Působila jako dramaturgyně činohry v Národním divadle moravskoslezském a v současné době je jednou z koordinátorek pro kulturu města Ostrava.

ALICE OLMOVÁ

Divadlo má ráda tak nějak „od vždycky“. Sice maturovala na Střední zdravotnické škole v Karviné, ale pak tři roky působila jako inspicientka v Těšínském divadle v Českém Těšíně. Následně Vystudovala Divadelní akademii ve Varšavě a doktorské studium absolvovala na Jagellonské univerzitě v Krakově. Působila jako dramaturgyně v Těšínském divadle v Českém Těšíně a ve Slezském divadle Opava a spolupracovala také s dalšími divadly (NDM Ostrava, Divadlo Mír Ostrava, Divadlo Loutek Ostrava, Studio G Ostrava). Vyučuje na Janáčkově konzervatoři v Ostravě např. dějiny divadla, teorii divadla a rozbor dramatu. Spolupracuje s Ostravskou univerzitou, Vyšší odbornou školou mediální tvorby v Ostravě a internetovou Databází českého amatérského divadla.

VÍT MALOTA

MgA. Vít Malota (1995) je divadelní a rozhlasový režisér, básník a literární kritik. Vystudoval činoherní režii na pražské DAMU. Spolupracoval se Švandovým divadlem, DJKT v Plzni či s Českým rozhlasem. Ve kooperaci se Spolkem Pomezí režíroval imerzivní projekt Lístky, prosím. Coby režisér také působí v audioknižním vydavatelství OneHotBook. Jako literární kritik přispívá do časopisů Host, Tvar nebo Souvislosti. Básně publikoval časopisecky, v roce 2021 vydal knihu Bez obrazů navíc na základě vítězství v Literární soutěži Františka Halase. Je porotcem regionálních a celostátních přehlídek divadel a uměleckého přednesu. Jako interpret spolupracoval s Českým rozhlasem, Památníkem národního písemnictví, GASK, Galerií Benedikta Rejta a dalšími.

ODBORNÍ LEKTOŘI

ONDŘEJ VYHLÍDAL

Ondřej je herec, loutkoherec a lektor. Vystudoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě a během studií hostoval v Národním divadle moravskoslezském i ve Staré aréně. Působil na loutkové scéně Bajka Těšínského divadla a spolupracoval s Cirkusem trochu jinak. Od roku 2022 je členem Divadla loutek v Ostravě. Vedle herectví se věnuje i lektorské činnosti a práci s mládeží.

KAROLÍNA VYHLÍDAL HÝSKOVÁ

Tvůrčí svět zasahuje alespoň trochu snad ve všech směrech. Vystudovala herectví a za svou kariéru se stihla dočkat nejrozličnějších disciplín, mezi něž patří například tanec, moderování, muzikál, pantomima a improvizace. Aktuálně spolupracuje s Divadlem loutek Ostrava a Slezským divadlem Opava. Kromě divadelní činnosti působí jako pedagožka na Janáčkově konzervatoři, kterou sama navštěvovala, a na Ostravské univerzitě. Věnuje se též zpěvu a choreografii.

Taková láska z mládí, Divadlo Devítka

DEN PRVNÍ – ÚTERÝ 24. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

Čtrnáctý ročník krajské postupové přehlídky amatérských divadelních souborů byl zahájen prvním úterním představením souboru Divadlo Devítka a jejich inscenací s názvem Taková láska z mládí. Na tu jsme se netěšili jen my z redakce, ale podle zaplněných židlí v sále Kulturního domu v Míchálovicích i spousta z vás. Už při příchodu do sálu bylo cítit očekávání a zvědavost, s jakým příběhem letošní ročník odstartuje.

Hra diváky zavedla do světa dávných citů, nevyřčených slov a návratů, které nejsou vždy úplně jednoduché. Postupně rozplétá vztahy, v nichž se mísí láska, majetek i osobní ambice, a ukazuje, jak snadno se mohou ideály proměnit v pragmatická rozhodnutí.

Už od prvních minut bylo jasné, že nepůjde jen o lehkou komedii, ale o příběh, který se dotýká zkušeností důvěrně známých každé generaci. Atmosféra v sále byla po celou dobu naplněna pozorným tichem, ale i upřímnými výbuchy smíchu, které přicházely v těch nejpřesnějších momentech.

Smích, který herci dokázali vykouzlit divákům na tváři, se stále ozývá ve stěnách a je milou připomínkou francouzské konverzační komedie o hledání pravého bohatství. Právě lehkost dialogů, přesné tempo a výrazná herecká energie dodávaly inscenaci šmrnc a udržovaly diváky v neustálé pozornosti. Pokud jste představení viděli nebo jej znáte, určitě totiž budete vědět, co myslím, když řeknu, že už se na kočičí konzervu nikdy nepodívám stejně.

Festival tak touto hrou plnou absurdních situací a humorných dialogů odstartoval ročník Bucharů a jasně ukázal, že letošní ročník má co nabídnout. Už první večer naznačil, že nás čekají nejen zábavné, ale i silné a lidsky blízké příběhy. Můžu vám totiž prozradit, že podle toho, čeho jsme dnes byli svědkem, se máme na co těšit – a to nejen na jevišti, ale i v zákulisí celého festivalu.

Taková láska z mládí, Divadlo Devítka

POROTA, CELEBRITA A DIVÁK

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Hra francouzského dramatika Ivana Calbéraca nabízí vlnění do ve Francii dlouhá léta oblíbených a široce rezonujících sociálních témat. Od zchudlé šlechty, přes silnou měšťankou (kapitalistickou) třídu, až po ekonomicky nejslabší vrstvy obyvatelstva. Již ze základního rozvrstvení je zřejmé, že za rovinnou konverzační komedie ukryl dramatik a filmový režisér také sžíravou a sociálně kritickou satiru o moci peněz a ztrátě ideálů z mládí.

Soubor Divadla Devítka se pod vedením režiséra Marcela Stejskala soustředil především na rovinu první, tedy konverzačně komediální, a nutno říci, že v tomto smyslu se mu dílo daří. Od trochu rozpačtějších začátků, kdy je třeba „rozdat karty“ a uvést zápletku do chodu, se protagonisté odrazí a i z reakcí publika je znát, že ona hra boháčů na chudáky je zábavná a funkční. Inscenace je poměrně čerstvá (premiéra proběhla v zimě loňského roku), mnohé nepřesnosti a výkyvy v temporytmu je možno dopilovat, ale i v již zmíněném konverzačním rámci je žádoucí soustředit se nikoli jen na slova a jejich tok, ale na situaci jako takovou. Jako by v té záplavě slov občas chyběl prostor na potřebné reakce protagonistů,

kteří se nacházejí v ukázkové dramatické situaci (jde přeci o peníze!!) a musejí v ní kličkovat téměř do vyčerpání. Proto tak funguje situace s kočičí paštikou, tam se náhle čas zastaví a publikum má možnost sledovat vnitřní boj milionáře, jež se zoufale mnoho let snaží dostat se mezi „smetánku“, jak musí s chutí zblajznout kočičí žrádlo, jinak by jeho krytí bylo prozrazeno a jmění ohroženo. Právě ony nonverbální reakce, počáteční upejpavost i následné vychutnání tohoto „pokrmu pracující třídy“ je nadměrně zábavné. A publikum tuto zábavnost hlasitě oceňuje.

V situacích a průběžném jednání je třeba v rámci Calb racovy hry neustále našlapovat na hraně. Neboť se pohybuje ve „hře na hru“, je právě míra uvěřitelnosti během momentů, kdy se postavy převlékají do jiné sociální třídy klíčem ke komediální tresti inscenace. V základu vše funguje slušně. Nyní je třeba hledat detaily a nuance, které situace i postavy řádně prkreslí a už tak příjemný zážitek, s nímž divák z představení odchází, ještě podtrhnou.

Divadlo Devítka zvolilo náročnou mnohovrstevnatou hru nezprofanovaného dramatika, s níž si poradilo více než obstojně. Na výsledném tvaru je vidět velká míra poctivé práce a porozumění žánru i obsahu. I kdyby zůstalo „jen“ u konverzační komedie, nemůže se nikdo na soubor zlobit. Divák však podvědomě tuší, že se za tím vším skrývá něco víc, a je jen na souboru, jestli se do odkrývání dalších odstínů a vrstev pustí, nebo se s tím, co jíž má, spokojí.

”

za porotu, Vít Malota

Taková láska z mládí, Divadlo Devítka

POROTA, CELEBRITA A DIVÁK

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Mezi diváky v sále jsme tentokrát narazili i na známou tvář, která neunikla naší pozornosti. Příležitost jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít – a tak jsme ji krátce vyzpovídali. Na naše otázky odpovídala herečka **Taťána Lyčková**, kterou můžete znát i z jeviště v roli Chuang-Mu.

Cítíte se před vystoupením nervozitu, nebo vás znepokojovalo něco konkrétního?

Přiznám se, že včerejší zkouška se nám příliš nepovedla, z čehož pramenily určité obavy. Já jsem však věčná optimistka, takže jsem se snažila ostatní uklidňovat a věřím, že jsem v tom nebyla sama. Ve chvíli, kdy jsem vstoupila na jeviště, ze mě všechno spadlo. Ty momenty těsně před nástupem jsou vždy nejhorší. Jakmile už ale stojíte před diváky, víte, že akce skutečně začala. Je to ten nejhezčí pocit – vědomí, že už „jedeme“ a musíme do toho dát všechno.

Soucítíte se svou postavou a hrála jste ji ráda?

Hrála jsem ji nesmírně ráda. Řekla bych, že takové charaktery se ztvárňují nejlépe. Člověk se v nich může skutečně vyřádit, uvolnit se a mnohdy se při tom cítit být sám sebou.

Jak byste svou postavu pojmenovala jedním slovem?

Řekla bych, že je „autentická“.

Kdyby si diváci měli z dnešního představení odnést jednu věc, co by to mělo být?

Doufám a věřím, že si odnášejí především skvělý zážitek. Přála bych si, aby se dobře bavili a s radostí vzpomínali na to, co dnes viděli.

vpravo Taťána Lyčková v roli Chuang-Mu

VÍTE, ŽE...

... Robin Williams často improvizoval natolik, že jeho kolegové nevěděli, co přijde dál – a museli reagovat v reálném čase?

Taková láska z mládí, Divadlo Devítka

POROTA, CELEBRITA A DIVÁK

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

I když představení hodnotí odborná porota, nás zajímá i pohled těch nejdůležitějších – vás, diváků. Porotci se dívají na inscenaci optikou zkušeností a řemesla, my ji zase sledujeme z trochu jiné perspektivy. Právě proto dává smysl ptát se i vás, kteří jste přišli hlavně za zážitkem.

Taková láska z mládí nabízí svižnou francouzskou komedii o lásce, penězích a hranicích, které jsme ochotni překročit. Jak na vás tenhle příběh plný intrik, humoru i nečekaných zvrátů zapůsobil? Během pauzy jsme vás zastihli a zeptali se.

Co vás přivedlo tady na Buchary?

Na Buchary mě přivedlo pozvání od kamarádky.

Ta tady někdy hrála?

Ne, nehrála, ale asi má ráda umění.

Takže asi věděla, že rád chodíte za kulturou?

Minulý rok tady byla a měla to spojené s nějakým zážitkem, tak asi z toho důvodu mě pozvala.

Co zatím říkáte na tohle představení?

Bavím se dobře.

Máte nějakou oblíbenou postavu?

Hmm, pro mě jsou ta francouzská jména složitá, ale ta jeho první manželka krásně hraje na kytaru a zpívá, takže si získala moje sympatie. Líbí se mi i to, jak hraje, její výkon je přesvědčivý.

Máte v plánu přijít i na nějaké další představení?

Prozatím mě to nenapadlo, ale když se dívám na tuhle scénu, tak bych rád přišel znovu.

Jak byste popsala atmosféru dnešního představení – jak na vás působí jeho humor, energie a herecké výkony?

Kdybych měla představení přirovnat k vůni, bylo by to něco sladkého. Taková svěží ovocná vůně. Scénář je opravdu vtipný, my se tady s kolegyní pořád smějeme a herci tomu přidávají šmrnc i v neverbální komunikaci v gestech a mimice hlavně herečka, co hraje Dianu, nám je nejenom hlasem, ale i hereckým projevem velmi sympatická.

Láska mezi nebem a zemí, Divadlo nad Odrou

DEN DRUHÝ – STŘEDA 25. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

Druhý den festivalu přinesl další představení, ve kterém byla láska znovu cítit ve vzduchu — a troufnu si říct, že tentokrát zasahovala všude, od země až do nebe. Středeční večer patřil jevišti Kulturního domu v Michálkovicích souboru Divadlo Nad Odrou z Polanky nad Odrou, který do programu Bucharů přivezl inscenaci *Láska mezi nebem a zemí*.

Diváci byli svědky příběhu mladého páru, jenž se nastěhuje do starého domu, který si i po tragické smrti svých původních majitelů uchovává své „obyvatele“. Dvě roviny — mezi nebem a zemí — se v inscenaci prolínají s lidskými touhami, vzpomínkami i komickými situacemi. Láska zde není jen něžná, ale také nečekaně vtipná, hloubavá a především přítomná i tam, kde by ji člověk možná už nečekal.

Na jevišti bylo po celý večer cítit, s jakou lehkostí a citlivostí herci pracují. Jejich výkony dokázaly publikum nejen rozesmát, ale i dojmout — a emoce neskrývali ani členové poroty. Brilantní komedie o tom, že láska sahá až za hrob a ani tam nekončí, zanechala v sále příjemnou a hřejivou atmosféru, na kterou se jen tak nezapomíná. Publikum reagovalo upřímným smíchem, soustředěným tichem i tichým souzněním v momentech, kdy příběh zasáhl nehlouběji.

Středeční představení tak znovu potvrdilo, že letošní Bucharý nabízejí různorodé divadelní zážitky — od vážnějších úvah až po smích, který se rodí z pochopení a nečekaných zvrátů. Pokud jste inscenaci *Láska mezi nebem a zemí* nestihli, nebo byste ji rádi viděli znovu či doporučili dál, máte ještě jednu příležitost. Letos se na Bucharech objeví hned dvakrát — podruhé v sobotu 28., tentokrát v podání jiného souboru. O to víc stojí za to přijít a vidět, jak může jeden příběh pokaždé ožít trochu jinak.

Láska mezi nebem a zemí, Divadlo nad Odrou

DEN DRUHÝ – STŘEDA 25. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Láska má mnoho podob. O tom víme každý své, ale jakou podobu má láska ve hře současné britské dramaticky Pam Valentine, to nám ve svém představení prozradilo Divadlo Nad Odrou z Polanky. Jejich výběr textu sice nepatří k těm objevným, ale soubor rozumně vsadil na autorku, jejíž hry jsou pravidelně uváděny na profesionálních i amatérských divadelních scénách. A tahle „duchařina“ byla divácká trefa do černého.

Mladí manželé Simon a Flic se stěhují do domu po nedávno zesnulém spisovateli Jacku Cameronovi a jeho ženě. Simon píše svou první knihu a když se dozví, kdo byl majitelem, začne doufat, že v domě přebývá i duch slavného spisovatele, což by pro něj mohlo znamenat i potřebnou inspiraci. Ani netuší, jak blízko pravdy je. Jack a Susie dům „obývají“ v nehmotné podobě i nadále. A to je zdrojem mnoha nepředvídaných a humorných situací. Dočkali jsme se strašení, partnerských neshod, zásahů shůry. Mimochodem, efekty, které se v představení objevily, byly zábavné a překvapivé, někdy však zbytečně napřed prozrazené.

Láska mezi nebem a zemí je konverzační komedií, je to doslova slovní ping pong odehrávající se v našem světě a ve světě manželů „na druhém břehu“.

Úvodní dialog nám představuje manželský pár po letech soužití, kdy se žena snaží muže přimět k nějaké aktivitě. Celkem normální situace, než se dovíme, jak to vlastně všechno je. A postupně se dostáváme do světa dvou manželských párů. Jedni už mezi námi nejsou, ale mají za sebou nějaký ten manželský rok. A protože jsou duchové, tak ti, kteří s nimi na jevišti hrají, je nevidí. Ti druzí jsou na startu. Jedni jsou znuděni ve světě duchů, a tak si pro sebe vymýšlejí zábavu. Iniciátorkou je Susie, ale Jack se k ní postupně přidává. Měli by být jako hravé děti, které své nápady stupňují, od takových, které mají novomanžele z domu vyhnat, až po ty, které je nakonec mají chránit a pomáhat láskou a starostlivostí až rodičovskou. Tenhle vývoj a následný zlom by si zasloužil, aby byl viditelnější. Stejně tak u Simona a Flic, kteří by se naopak měli, hlavně Simon, z toho bezstarostného mladého páru posunout od komičnosti k jisté vyzrálosti. Když dojde na dialog, ve kterém přes sebe hovoří ústřední čtveřice, divák se v záplatě slov

ztrácí a ztrácí orientaci, kdo s kým hovoří. Což je škoda a krůček k nápravě je nepatrný.

Makléř využil svůj potenciál a jeden z vrcholů představení je i společná scéna s tchyní. Jen je třeba zde a obecně vůbec dávat pozor na srozumitelnost, která se ztrácela v návalu emocí a akce. Anděl strážný a v závěru jeho kostým, to byla důmyslně vymyšlená tečka.

Obecně by v dialozích nebylo marné naléhavost každé situace stupňovat a nezůstávat pouze v jedné rovině. Stejně tak je potřeba pracovat i s emocemi, které by měly gradovat postupně až k finále, kdy se dovídáme o boji o život dítěte. Vzájemné jazykové i vnitřní partnerské napojení umožní lépe následně celou situaci vybudovat a nebude potřeba v mnoha případech začínat každou větou „od nuly“. A celé představení nabere na plastičnosti. Po rozpačitéjší první půlce následovala druhá, ve které jsme již nacházeli větší lehkost a energii. Tady se už průběžné jednání, reakce na partnera a vzájemná souhra na jevišti dařila o poznání lépe.

Konverzační komedie Láska mezi nebem a zemí v podání Divadla Nad Odrou ukazuje důležitost přirozených lidských hodnot, jakými jsou láska či rodinné zázemí i „neviditelné přátelství“. Je jemná, citlivá, dojemná, lidská, místy srdcervoucí, je k smíchu, ukápně i nějaká ta slzička, diváka pohladí i přinutí k rozjímání. (Najdeme se v ní snad každý.) Všechny tyto polohy se tu lépe, tu méně vydařeně snaží herecký soubor ztvárnit. Podotýkám, že ve většině případů vydařeně. Ale protože se hrálo v prostoru typově odlišném prostoru od jejich domácí scény, představení bylo i touto okolností ovlivněno a přispělo to k jisté herecké nervozitě. Premiéra se konala 15. února 2026, soubor má za sebou pár repríz a před sebou ještě jistě mnoho dalších a s nimi i příležitost doladit drobné nedostatky, detaily a tempo rytmus představení, v rolích se pořádně zabydlet a nabrat na lehkosti a hravosti.

Ale jste soubor s velkým potenciálem, držíme vám palce a děkujeme za příjemný a inspirující večer s vámi.

”

za porotu, Alice Olmová

Láska mezi nebem a zemí, Divadlo nad Odrou

DEN DRUHÝ – STŘEDA 25. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po středečním představení, které spojilo humor, jemné tajemno i vztahové peripetie, jsme se rozhodli vyzpovídat jednoho z jeho výrazných protagonistů. Energická postava Simona Willise, která na jevišti přinášela nejen tempo, ale i výraznou dávku nadsázky a humoru, rozhodně nezůstala bez povšimnutí.

Do rozhovoru jsme si proto přizvali **Martina Kowalika**, který tuto roli ztvárnil, a zeptali jsme se ho nejen na jeho herecký prožitek, ale i na to, jak se taková postava rodí.

Vy jste hrál zábavnou postavu Simona. Jak se vám hrálo?

Hrála se mi dobře, protože nebyla ani moc velká, ani moc malá, což mi vyhovuje. Baví mě na ní, že můžu hrát i ve chvílích, kdy třeba nemluví – je tam spousta situací, které můžu vyjádřit gesty a nemusím je zdůrazňovat slovy.

Je vám vaše postava podobná? Vaší osobnosti?

Tak nejsem spisovatel, mám v hlavě nápad na jednu knížku, ale obávám se, že to v tomhle životě nestihnou.

Která scéna pro vás byla nejtěžší a proč?

Nejtěžší jsou ty scény, kdy se střídáme – mluvíme dva se dvěma a různě se to prolíná. To tempo je náročné udržet. Naopak si hodně užívám hádky se svojí partnerkou, to nám jde a baví mě to.

Máte ve hře oblíbenou repliku, na kterou se těšíte, až ji ukážete divákům?

„Waaaaau.“ (smích) To je asi můj nejoblíbenější moment.

Martin Kowalik v roli Simona Willise

VÍTE, ŽE...

... William Shakespeare ve svých hrách často kombinoval humor a tragédii, protože věřil, že právě to nejvíc odpovídá skutečnému životu?

Láska mezi nebem a zemí, Divadlo nad Odrou

DEN DRUHÝ – STŘEDA 25. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

I tentokrát jsme se nechtěli spoléhat jen na hodnocení odborné poroty a zamířili jsme přímo mezi vás, diváky. Každé představení totiž ožívá nejen na jevišti, ale i v hledišti – ve smíchu, napětí i tichých momentech souznění.

Láska mezi nebem a zemí přinesla kombinaci humoru, jemného tajemna i vztahových zvrátů, které si každý mohl prožít po svém. Jak na vás tenhle příběh působil? Během pauzy jsme vás zastihli a zeptali se.

Máme za sebou polovinu představení a vy hrajete vlastně v sobotu stejné představení. Jak tohle vnímáte nebo co si o tom myslíte?

1. *divačka: Je to strašně zvláštní dívat se na roli, kterou sama ztvárňuji. Nedokážu se do toho úplně vžít jako divák, abych se úplně uvolnila a dokázala se těm vtipům smát, ale baví mě to.*

Tak já si myslím, že ty vtipy asi znáte, že jo?

1. *divačka: Hlavně se u nich učím nesmát.*

Co na to říkáš ty?

2. *divačka: No, já jsem se trošku bála, že se tady budu nudit, protože už to znám, vím, jak to dopadne. Ale právě naopak – baví mě to. Je to teda fakt zvláštní to*

vidět, ale baví mě to v tom, že my máme spoustu věcí třeba jinak. Je zajímavé vidět, jak si ten text a celou scénu přebrali oni a že je to vlastně úplně jiné. Je to strašně zajímavé.

Takže jsi dneska přišla se inspirovat, nebo se jen podívat, jak to vypadá v jiném provedení?

2. *divačka: Spíš se podívat, jak to vypadá v jiném provedení. Šla jsem sem s tím, že bych se tím nerada nechala nějak extrémně ovlivnit, ale samozřejmě když se mi něco hodně zalíbí, tak se ráda inspiroju.*

Máte nějakou svoji oblíbenou postavu kromě té, kterou ztvárňujete vy ve vašem představení?

2. *divačka: Jo, jasně, já mám ráda anděla.*

1. *divačka: Já taky anděla i Marciu.*

Byla jste poprvé dnes na Bucharech?

Už jsem byla v ložském roce, líbilo se mi to a ráda se sem vracím.

Jaká postava se vám nejvíce líbila?

Nejvíce se mi líbila postava mrtvého spisovatele Jacka Camerona. Dává tomu ten správný náboj a líbil se mi moment, kdy si uvědomil situaci a změnil názor, když zjistil, kdo bude žít v jeho domě.

Dva úplně nazí muži, Les Tres

DEN TŘETÍ – ČTVRTEK 26. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

Čtvrteční představení nás nejenom zase rozesmálo, ale dokázalo nás i pěkně zahřát – a to nejen díky temperamentním výkonům na jevišti, ale i té nefalšované energii, která sálala z narvaného hlediště. Hned už první scény nás donutily prohýbat se na židlích sálu smíchem, který zněl po celé představení skoro bez přestání. Komédie pod režii Jana Pirkla Dva úplně nazí muži už sama o sobě zní, že se jedná o pořádnou divočinu, a realita na jevišti to jen potvrdila.

Představte si to: probudíte se ráno v jedné posteli a vedle vás leží kolega z práce. Oba jste bez šatů a ani jeden netušíte, jak jste se tam ocitli. Pro někoho by to byla čistá noční můra, ale v podání francouzského autora Sébastiena Thiéryho je to začátek neuvěřitelné jízdy. Autor rozehrál partii plnou absurdních situací a trapných pravd, kde se čisté zoufalství postav vteřinu po vteřině střídá s výbuchy smíchu v hledišti.

Celý ten zmatek graduje ve chvíli, kdy se Alain Kramer snaží v prostěradle vysvětlit své manželce situaci, která prostě logicky vysvětlit nejde. Sledovat tenhle kolotoč výmluv, do kterých se hrdinové zaplétají čím dál hlouběji, je pro diváka čistým požítkem. Herecké duo předvedlo výkon na hraně sil a jejich souhra byla tak přirozená, že sál chvílemi doslova burácel.

Nakonec zjistíte, že i ten největší chaos může mít svou vlastní logiku – jen je úplně jiná, než byste v běžném životě čekali. Odcházeli jsme s bránicí v křeči a s pocitem, že i ta největší životní katastrofa se dá přežít, pokud u toho máte parťáka a pořádnou dávku absurdity.

Dva úplně nazí muži, Les Tres

DEN TŘETÍ – ČTVRTEK 26. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Rozborový seminář k inscenaci *Dva úplně nazí muži* nově vzniklého souboru *Les Tres* Krnov přinesl pestrou škálu podnětů, v nichž se porota shodla především na výrazné divácké přitažlivosti a energii souboru.

Sylvie Vůjtková ocenila volbu titulu jako herecky vděčné komedie, která nabízí široké možnosti rozehrání situací, zároveň však upozornila na její dramaturgickou slabinu – absenci jasné vnitřní logiky a nedořečenost zápletky. O to důležitější podle ní je, aby inscenace dokázala tuto mezeru vyplnit přesnou režijní prací a organickým budováním situací. Právě zde Vůjtková vnímá rezervy: herci často směřují příliš rychle k pointě a nedávají si dostatek prostoru pro reakce, nejistotu či „trapno“, které je protento typ komedie klíčové. Silnější je podle ní úvod inscenace, kde se daří situace rozehrávat přirozeněji, zatímco v dalších částech se tempo zbytečně žene kupředu.

Alice Olmová vyzdvihla především energii, nasazení a schopnost pobavit diváka. Zároveň však upozornila, že druhá polovina inscenace působí méně dyn micky a místy „ztrácí dech“. Doporučila také zvážít drobné škrty, které by mohly celkový rytmus zpřesnit. Pozitivně hodnotila práci s rekvizitami i schopnost udržet charakter postav po celou dobu představení.

Karolína Vyhlídal Hýsková se zaměřila na pohybovou složku inscenace. Upozornila, že některé situace – například práce s alkoholem – se dostatečně nepromítají do tělesného projevu postav. Zároveň zdůraznila potřebu větší vzájemnosti mezi herci: klíčové momenty by neměly směřovat „do hlediště“, ale vznikat především v kontaktu mezi postavami. Ocenila nápaditost pohybových gagů, doporučila však jejich větší civilnost a postupné gradování.

Vít Malota vyzdvihl zejména silnou stránku inscenace ve slovním humoru a jistotě, s jakou herci pracují s textem. Upozornil však na slabší stránku situační komiky, kde často chybí proces vedoucí k pointě. Herci podle něj někdy hrají spíše „vedle sebe“ než spolu a opomíjejí hledání opory v partnerovi, což oslabuje účinek jednotlivých situací. Zdůraznil také význam průběžného jednání a postupného budování gagů, které by neměly být „vystříleny“ hned v zárodku.

Porota se shodla, že inscenace stojí na pevném základě, je z ní patrná radost ze hry i výrazný komediální potenciál. Další rozvoj však vidí především v přesnější práci s temporytmem, větší souhře a důslednějším budování situací. Právě v těchto detailech se podle poroty skrývá cesta k ještě silnějšímu diváckému zážitku.

Přejeme inscenaci mnoho úspěšných repríz a nově vzniklému souboru mnoho energie a radosti z tvorby.

” ————— za porotu, Karolína Vyhlídal Hýsková

Dva úplně nazí muži, Les Tres

DEN TŘETÍ – ČTVRTEK 26. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Tentokrát jsme „ulovili celebrity“ z představení Dva úplně nazí muži, které rozesmálo celý sál a naladilo diváky na skvělou vlnu. Do rozhovoru jsme si přizvali **Moniku Ševčíkovou**, představitelku Karin Kramerové, jejíž energický a výrazný projev rozhodně neunikl pozornosti publika.

Bylo těžké se vžít do vaší role? Je to obvyklá role, kterou hrajete, nebo úplně nová?

No, takovou roli jsem ještě neměla, ale já jsem ve svém životě moc příležitostí neměla, takže je to spíše výjimečná role. Možná až tak komická – já jsem zvyklá být spíše komikem. Ale hrálo se mi dobře a možná jsem to byla i já.

Cítila jste nějakou nervozitu před vystoupením?

Vždycky cítím nervozitu vůči těm divákům, je to jistý závazek, že chceme podat maximální výkon. Chceme, aby se diváci bavili, takže ta nervozita tam musí být.

Máte nějakou oblíbenou repliku nebo scénu, na kterou se těšíte, až ji předvedete divákům?

Ano, to vám řeknu rovnou – je to znaková řeč. Tu jsem si maximálně užila. Myslím, že si ji budou pamatovat i návštěvníci, kteří viděli naše představení.

Je toto jeviště od vašeho domácího jeviště odlišné? Zvykala jste si na něj dobře?

My nemáme úplně domácí jeviště, jsme kočovný spolek, který hraje na více místech, takže nemůžu úplně říct, že nějaké jeviště je domácí. Zvykáme si na různá jeviště a zatím to vždy klaplo. Ať jsou široká nebo vysoká, my se vždycky jen těšíme, a hlavně ať je tam opona – z toho máme radost.

Máte naopak něco ve scénáři, co nemáte ráda, nebo co se vám špatně učilo?

To nemůžu říct. Jsou tam ale momenty, které jsem nikdy nezažila – třeba že přijdu domů a je tam s mým mužem někdo jiný, a navíc vyslečený. To jsem opravdu nezažila. Ale náš pan režisér s námi hraje a přesně nám řekl: zkuste si to nejdřív představit. Tak jsme to zkusili a hráli jsme nejdřív s tou představou.

V čem vás postava vyvedla z míry? Je tam něco, na co jste si těžko zvykala, nebo vám sedla přirozeně?

Ti, kteří to představení viděli, říkali, že je to ušité přesně na mě. Ale já tam hraju trošku „blbku“, takže si nemyslím, že je to úplně moje pozice v životě. Ale asi tím, že se tam střídají emoce a já ráda mluvím hlasitě, zřetelně a používám gesta, tak mi ta role sedla.

Máte nějaký vtipný zážitek ze zkoušek?

Asi si budeme pamatovat každou zkoušku. Zkoušeli jsme v knihovně – já jsem knihovnice – a knihovna sou sedí s úřadem práce, mají mezi sebou spojovací dveře. Lidé tam procházeli a my jsme zrovna zkoušeli. Například Karel tam křičel „Jsem kachna! Jsem kachna!“ nebo „Jsem homosexuál!“ a kamarádky z úřadu práce mě přišly zachraňovat, protože si myslely, že je tam nějaký blázen, který mi chce něco udělat.

VÍTE, ŽE...

... v divadle existuje pojem „čtvrtá stěna“ – neviditelná hranice mezi herci a publikem, kterou někteří tvůrci záměrně bourají, aby vtáhli diváky přímo do děje?

Dva úplně nazí muži, Les Tres

DEN TŘETÍ – ČTVRTEK 26. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Smích, který se nesl sálem, mluvil sám za sebe – ale nás zajímalo víc než jen reakce z hlediště. Proto jsme se během pauzy vydali přímo mezi vás, diváky, a zeptali se.

Dva úplně nazí muži nabídli absurdní situace, svižné tempo i momenty, které vás zjevně bavily. Jak na vás představení zapůsobilo?

Jste poprvé na Bucharech a jak se vám to líbí?

Vojta: Ano, na Bucharech jsem poprvé a zatím se mi líbí. Ačkoli jim občas blbne osvětlení, tak se mi to zatím líbí, atmosféra je hezká.

Zuzka: Já jsem taky poprvé a mám na to asi podobný názor. Prostředí je takové starší, i ta technika, jde to poznat.

Co byste pochválili na představení? Například nějakou scénu, která vás pobavila, utkvěla vám v hlavě nebo ve vás vzbudila silné pocity?

Vojta: Těžko říct, protože jsem ten scénář četl a díky němu jsem se vlastně dostal do divadla. Ale užívám si to, že to konečně vidím živě a ne jen jako napsané, takže zatím si užívám všechno, i herecké výkony.

A když jsi to četl, měl jsi nějaké představy? Naplňují se ti, nebo sis představoval jinak?

Představoval jsem si to podobně, akorát toho kolegu (zaměstnance) jsem já ztvárňoval jinak.

A tobě, Zuzi? Máš nějakou scénu, u které ses hodně nasmála? Asi mě celkově baví ten herec, co ztvárňoval toho zaměstnance.

Jak na vás celkový festival, který běží od úterý do soboty, zatím působí?

Zuzka: Jsem tady první den, poprvé, na prvním představení a ještě v první půlce, ale za mě je to fajn. Je tu dost lidí, dost lidí se tu baví a jako celek mi to přijde fajn.
Vojta: Já o tomhle festivalu slyším poprvé a je hezké, že se takové věci pořádají. Myslím, že kultura bývá slabší, takže je dobře, že se to pořádá. Zatím si to užívám.

Co říkáš na tohle představení?

Velmi zajímavé, líbí se mi to a moc mě zajímá zápletka – jak to dopadne.

Máš už nějakou svou oblíbenou postavu?

Moje oblíbená postava je samozřejmě žena (smích) – je taková drsná, nad věci a prostě to umí s chlapama.

Doporučila bys tohle představení někomu? Spíš někomu v tvém věku, nebo staršímu?

Úplně všem. Je to skvělé, i mě jako patnáctiletou to baví, ale myslím, že je to opravdu pro každou věkovou kategorii.

Dovedeš si představit být v kůži těch mužů?

No tak to ne, absolutně.

Plánuješ tady být i nějaký jiný den?

Ano, v sobotu, protože tady hraje můj taťka.

Kdo je pan Šmíd? (BoDivadlo) | Každému jeho psychoterapeuta (1. Jarkovská divadelní společnost)

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

Náš Kulturní dům v Michálkovicích má za sebou intenzivní kulturní pátek. Festivalová scéna Buchary včera hostila dvě výrazná představení, která diváky provedla od hloubavé reflexe reality až po nespoutanou komediální terapii. Odpolední i večerní program ukázal, že amatérské divadlo v našem regionu disponuje neuvěřitelnou energií a profesionálním nasazením.

První polovina dne patřila mládí a čerstvému uměleckému pohledu. Na prknech se představilo BoDivadlo, pětičlenný soubor dospívajících talentů z literárně-dramatického oboru při ZUŠ Bohumín. Pod vedením zkušené lektorky a režisérky Lenky Kelnarové se soubor pustil do autorské interpretace textu, kterou si mladí herci upravili sobě na míru.

Jejich inscenace „Kdo je pan Šmíd?“ v publiku rezonovala svou upřímností. Příběh se odvážně pouští do témat, která jsou mladé generaci blízká – manipulace, lhaní z čisté nudy nebo neschopnost vystoupit z komfortní zóny zajetých rituálů. BoDivadlo ukázalo, že hranice mezi zábavou a vážným zamyšlením nad společenskými normami je velmi tenká. Diváci odcházeli s pocitem, že viděli víc než jen divadelní hru; dostali prostor k reflexi vlastních rozhodnutí v každodenním kolotoči vztahů.

Večerní program se nesl v duchu skupinové terapie. Na scénu nastoupila 1. Jarkovská divadelní společnost, která působí pod hlavičkou TJ Sokol Ostrava Proskovice. Tento soubor, fungující již od roku 2003, včera odehrál své jubilejní 20. představení s názvem „Každému jeho psychoterapeuta“.

Hlavním hrdinou je Felix Bollmann, drobný zlodějíček svízáží Santa Clause, který seshodounáhodocitne v kůži psychoterapeuta. Zatímco se skuteční experti utápějí v naučených teoriích, Bollmann nasazuje tu nejúčinnější zbraň: obyčejný selský rozum a hlubokou empatii. Komédie s lehkostí ukázala, že lidský přístup je někdy víc než tisíc psychologických pouček. Proskovičtí opět potvrdili, že žánr komedie ovládají na jedničku a dokážou diváky rozesmát i ve chvíli, kdy trefně poukazují na hranici mezi skutečnou odborností a šarlatánstvím.

Včerejší den na Bucharech potvrdil, že ostravská divadelní komunita je v plné síle. Odpolední hloubavý klid vystřídaly večerní salvy smíchu, přičemž obě představení spojovala jedna věc – radost z čistého řemesla a sdíleného zážitku.

Kdo je pan Šmíd? BoDivadlo

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Autor oblíbených bulvárních komedií Sébastien Thiéry hrou, jíž se zhostil soubor Bodivadlo Vřesina překročil komediální rámec a do pro něj oblíbené zašmodrchané absurdní zápletky vetkal znepokojivé vlákno krize identity, normality a rozpad rodinných vztahů. Tohle vše hra obsahuje a je jen na souboru, zda obsažená témata akcentuje, či ne.

Mladé osazenstvo Bodivadla Vřesina se rozhodlo jít vlastní cestou, o čemž svědčí i drobná proměna názvu. Z původního uváděného překladu *Kdo je pan Schmitt* se stává *pan Šmíd*. Mění se i různé reálie, zkrátka soubor posun látky promyslel a snažil se očividně nalézt vlastní nosné téma. Zavádějící je totiž už schematické uchopení světa, v němž se pan Šmíd pohybuje a následně ztrácí. On je totiž už od počátku tak zvláštní, že nikoho nenechává na pochybách, že se pohybujeme v jakési parafrázi na kačkovský uniformní stát, říznutý Orwellovým 1984 - podobizna Velkého Bratra visí nad scénou po celou dobu. O tom svědčí výrazné líčení postav zvenčí (nebělená tvář a černá rtěnka). A toto ne úplně výhodné řešení se z celkového oblouku hry propisuje i do jednotlivých situací. Hraje se výsledek. Herci a herečky dobře vědí, jaký má být. Vědí, o čem hrají. Ale divácky zajímavá je vždy cesta, nikoli cíl. Zajímá nás postupné trhání vazeb. Postupné znejištění postav. Postupný propad do šílenství.

Taková práce vyžaduje značnou míru technické přesnosti, schopnost navazovat na sebe, naslouchat si, hrát „s partnerem“, vyslovovat (tak, aby důležité informace nezapadly). Ale technická přesnost se, stejně jako zápletky, rozvíjí postupně. Soubor Bodivadla plný mladých a zcela jistě disponovaných lidí, kteří přemýšlí o světě kolem sebe, se nachází kdesi na začátku své cesty. A má velký smysl po ní jít!

”

za porotu, Vít Malota

Kdo je pan Šmíd? BoDivadlo

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po dnešním představení Kdo je pan Šmíd? jsme zamířili za jedním z jeho výrazných protagonistů. Do rozhovoru jsme si přizvali Jana Webera, který ztvárnil titulní roli pana Šmída v podání souboru BoDivadlo, a zeptali se ho na jeho pohled na postavu i samotnou inscenaci.

Mohl byste nám o sobě a o svém souboru říct něco více?
Tohle je určitě moje největší role, kde hraji hlavní postavu. Je mi dvacet let. Jsme mládežnické BoDivadlo z Vřesiny. Je nás dohromady pět herců a všichni jsme tu dnes na Bucharech. Předtím jsme vlastně všichni chodili do dramaťáku. Já jsem tam působil už od šesti let, takže hraji už 14 let.

Jak jste byli spokojeni s jevištěm?

Jeviště je hodně odlišné od našeho domácího, je trošku větší, ale zvládli jsme to. A to je vlastně hlavní, to jsem rád.

Byl jste nervózní před nástupem na scénu?

Tím, že hraji už od šesti let a že tuhle hru nehrajeme poprvé, tak už ten stres ovládám. Samozřejmě tam nějaký je, ale jen takový ten zdravý stres, jaký herec má mít, který mu pak nakonec pomůže při tom živém hraní.

Před jakým publikem nejčastěji vystupujete?

Nejčastěji vystupujeme pro rodiče, známé a kamarády. Pak i u nás lokálně ve Vřesině.

Máte společný rituál s ostatními herci před vystoupením?
Určitě první musí být cigareta venku, to musí být. Teď nám tady kolegyně dala panáka, to taky pomůže. Ale určitě máme společný rituál v tom, že máme rádi naši paní učitelku Lenku. Abychom byli vůbec schopni to takhle zahrát, musíme se navzájem znát a mít se rádi a máme velkou důvěru k paní učitelce. A hlavně je důležité obětovat spoustu volného času.

Máte vtipné zážitky ze hry či zkoušek?

Ano, často se mi zamotávají boty do šňůry od telefonu, který je na jevišti, a musím kvůli tomu často improvizovat.

Kdo je pan Šmíd? BoDivadlo

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Smích, který se nesl sálem, mluvil sám za sebe – ale nás zajímalo víc než jen reakce z hlediště. Proto jsme se během pauzy vydali přímo mezi vás, diváky, a zeptali se.

Dva úplně nazí muži nabídli absurdní situace, svižné tempo i momenty, které vás zjevně bavily. Jak na vás představení zapůsobilo?

Jak jste se dozvěděli o Bucharech?

divačka: Já... já už jsem tady byla, takže jsem se zmínila, že jdu do divadla na ochotníky.

divák: Já jsem ještě včera ani nevěděl, že tady něco takového je.

A vy jste se zmínila, že už jste tady byla.

divačka: Bylo to asi před čtyřmi lety.

Co říkáte na mladé herce?

divačka: Jsou boží, takoví mladounci a přitom skvělí. Krásná výslovnost, moc se mi líbila ta psycholožka, žádné přeřeky.

divák: Paráda, ty jo. Hlavně ten klučina to dost táhne, ale samozřejmě i ostatní – prostě skvěle to zahráli.

Plánujete tady ještě zůstat, nebo dorazit na zítřejší představení?

divačka: Zítra přijdeme.

divák: Já si ještě nejsem jistý.

Co říkáte na představení?

Já už jsem ho viděla po několikáté a řekla bych, že tohle je teď nejlepší. Už to mají sehrané, už je to prostě pěkné, každý ví, kam má jít a co má dělat.

Co říkáte na mladé herce?

Je to zajímavá příležitost pro ně do života.

Oblíbila jste si nějakou postavu v průběhu představení?

Hmm, mně se líbí Hynek Šmíd (Vlastimil Beran), ten určitě ano. Je to pro mě taková výrazná osobnost.

Jak jste se dozvěděla o tomto představení tady na Bucharech?

Dozvěděla jsem se o tom přes paní režisérku.

Každému jeho psychoterapeuta, 1. Jarkovská divadelní společnost

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VOJÁDŘENÍ POROTY

Páteční večer jsme na Bucharech završili ve společnosti 1. Jarkovské divadelní společnosti, která nám odehrála ne příliš známou německou komedii autorů Gunthera Betha a Alana Coopera Každému jeho psychoterapeuta. Ačkoliv je snaha objevovat pro jeviště a místní diváky nové hry, se kterými se nejspíše ještě nesetkali, dozajista obdivuhodná, nese s sebou zároveň riziko, že hra nemusí být uváděna nikoliv jakožto „neobjevený poklad“, ale zkrátka proto, že se nemusí jednat o nejkvalitnější materiál pro scénické zpracování, obzvlášť pokud je hra jediným dílem autorů.

Výše zmíněné bohužel do velké míry platilo právě i pro jarkovskými zvolenou komedii. Hra nás přivádí do prostředí psychoterapeutické ordinace profesora Otto, kam má dorazit jakýsi zástup. Místo něj však dorazí jako první lupič hledající úkryt před zákonem a tato zábavná záměna má být motorem celé další zápletky. Problematické již od autorů však je, jako by se nemohli rozhodnout pro jednoznačnou cestu, kterou se chtějí vydat – má být hra situační komedie, která vyvěrá z tohoto překvapivého nedorozumění, nebo je cílem hry sledovat „zázračné napravení“ zlodějčička Bollmanna, kterému jeho nová role zastupujícího psychoterapeuta nečekaně sedne jako ulitá a ve výsledku změní život nejen jeho pacientům, ale i jemu? Samozřejmě se nabízí, že se přeci „má hrát o obojím“, ale zejména ta druhá cesta je realizovaná skrze dlouhé a již od počátku poměrně poučené konverzace s jednotlivými pacienty, v nichž aktivita (resp. protahování jednotlivých sezení) vychází právě od postavy zlodějčička Bollmanna. To jde ale zcela proti tomu, že je na místě omylem a jeho viditelnou snahou by – minimálně v 1. obraze – mělo být „příliš nemudrovat“ a ukončit jednotlivá sezení co nejrychleji, aby nehrozilo, že se prozradí, a především aby z ordinace mohl prchnout co nejdříve do bezpečného úkrytu.

Jarkovští pod vedením režiséra Petra Rady zvolili cestu, kdy se spíše než k vsudyprítomnému tlaku k jednání a řešení situace, již takřka zpočátku přiklonili spíše k hraní oné konejšivé transformativní cesty Felixe Bollmanna. Jeho představitel Daniel Skřipčák má nepopíratelné charisma a jeho herecký projev je přirozený a velmi dobře zvládnutý, proto se mu daří utáhnout takřka dvě a půl hodiny na jevišti, což je bezesporu náročný úkol. Nicméně krom úvodní situace, kdy vpadne do ordinace a hledá tam úkryt, působí velice

sebejistě a zorientovaně, což jde proti duchu toho, že se do ordinace dostal omylem a zůstává jen proto, že nemůže odejít, aniž by se tím neprozradil. Jeho jednání s pacienty by alespoň při jejich prvním setkání nemělo působit vůbec sebejistě, ale naopak bezradně, aby bylo pro diváka zřetelné, že jeho rady jsou znouzectností vymyšlenou na místě ve snaze zachránit si vlastní krk. Toto bohužel i díky velmi sebevědomému projevu Skřipčáka v představení příliš ne vycházelo a absence tohoto vnitřního tlaku se pak projevila na temporytmu – vše pokračovalo poměrně plynule bez větší dynamiky.

Bez problémů nebylo ani uchopení dalších postav – pacienti jsou od autorů napsány jako herecky vděčné neurotické figurky – jednak by měly diváky bavit už na pohled svým atypickým vzezřením a jednáním a jednak bychom měli mít možnost sledovat nejen jejich duševní, ale v podstatě i fyzický vývoj (jak se jejich duševní stav promítá také do těla). Toto se lépe dařilo pacientům v podání pánů Rendla a Vašíčka, jejichž neurózy se projevovaly nejen skrze repliky v terapeutických sezeních, ale také skrze jejich fyzické jednání. V případě představitelky paní Carrery a Bastové byl však jejich herecký projev o poznání utaženější, a tím trochu nevýrazný – pro diváka tak nebylo zcela zřejmé, co je vlastně jejich problémem, a proč do ordinace dochází (opět i dílem toho, že ta motivace není tak jednoznačně napsaná ani od autorů a v případě paní Carrera si dokonce místy trochu protiřečí) a znát to bylo také na mluvním projevu, který byl místy na hranici srozumitelnosti. To vše obohacují ještě zamilovaná setkání slečny Engel a mladého plachého terapeuta, který měl být oním očekávaným zástupcem. Vývoj jejich vztahu je v základu chycen velmi dobře, jen by snad bylo výhodnější, kdyby se de Wittova plachost neprojevovala tak jednoznačně již od prvního setkání, ale měli jsme možnost vidět skutečného profesionála ve srovnání s podvodníkem, který se však sám postupem času proměňuje v plachého a nesebejistého pacienta podvodníka Bollmanna. I přesto, že inscenace měla svoje problémy, které do velké míry pramenily již z textu, nemohu na závěr nezmínit, že jsme měli příležitost sledovat nadaný soubor oplývající velikou energií a talentem. Z představení bylo patrné, že inscenace měla i pevné režijní vedení, které se herecky podařilo naplňovat tu více, tu méně, avšak naráželo spíše na žánrovou rozkročenost hry. Už teď se však těším na další příležitost užít si jako divák jarkovský soubor!

”

za porotu, Sylvie Vůjtková

Každému jeho psychoterapeuta, 1. Jarkovská divadelní společnost

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po představení Každému jeho psychoterapeuta jsme si k rozhovoru přizvali Daniela Skřipčáka, představitele Felixe Bollmanna z 1. Jarkovské divadelní společnosti, který svým výkonem výrazně zaujal publikum.

Je váš soubor na soutěži poprvé?

Ne, ne, už mnoho let sem jezdíme. Já osobně jsem tady počtvrté.

Jak jste se dostal k ochotnickému divadlu?

Ten pán, co sedí támhle na schodech, jednou k nám přišel a zeptal se mě: „Dane, nešel bys hrát divadlo?“ A já jsem říkal: „Karle, ne.“ A šel jsem domů. Manželka se mě ptala: „Kdo to byl?“ Já říkám: „To byl Karel.“ Manželka: „A co chtěl?“ „No, ať jdu hrát divadlo.“ Manželka: „Cos mu řekl?“ „No, že ne.“ „No tak běž a řekni mu, že jo.“ Tak jsem vyběhl a volám: „Karle, tak teda jo!“ A to se stalo v roce 2017.

Kolik členů má váš divadelní soubor?

Prakticky deset.

Kde všude s vaším divadlem vystupujete?

Hrajeme několikrát na domácí scéně v sokolovně v Proskovicích, to je řekněme třeba pětkrát za rok, za sezonu. A potom desetkrát až patnáctkrát hrajeme štace – Ostrava a okolí, i na jižní Moravě. Letos se zúčastňujeme divadelních přehlídek ve Štramberku a v Těškovících.

Před jakým publikem nejčastěji vystupujete?

Důchodci jsou vždycky vděční, samozřejmě hrajeme i pro známé, ale nelze to tak jednoznačně říct. Nejkrásnější je, když se smějou, a je jedno, jestli to je první řada nebo patnáctá. My to hrajeme pro radost. Mně už třeba vadí, když lidé přijíždějí a myslí jen na nějaké ceny. Moje největší ambice je dát lidem radost. Ten potlesk na závěr je jediná odměna a mně to stačí.

Kolik svého volného času věnujete divadlu?

Moc. My zkoušíme dvakrát týdně po třech hodinách, ale já mám třeba spočítané, že text té hry mám přečtený minimálně stopadesátkrát, spíš dvěstěkrát. A ono se to s přibývajícím věkem hůř pamatuje.

Co si myslíte, že si divák odnese z dnešního představení?

My jsme věděli, že tahle hra oproti té minulé, za kterou jsme tady získali hlavní ceny, nebude takzvaná „řachanda“, ale bude veselá, bude mít příběh. Prostě ty lidi pohladí a řeknou si: „Jo, bylo to fajn, dobře se na to dívalo. Sice jsme se nesmáli, až jsme se za břicha popadali, ale bylo to veselé.“

Jaký máte vztah ke své roli, kterou hrajete?

Hodně se mi líbí, že se z lumpa stávám doktorem. Ta proměna z toho lumpa, kdy pozná, že existují i jiné věci než vykrádat obchodní domy, že zábava může být i někde jinde. Prostě mě to chytlo a docela jsem se s tím zžil.

Každému jeho psychoterapeuta, 1. Jarkovská divadelní společnost

DEN ČTVRTÝ – PÁTEK 27. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Jeviště se proměnilo v terapeutickou ordinaci a hlediště v tichého svědka lidských příběhů, které se střídaly mezi smíchem a zamyšlením. Bylo znát, že tohle představení s diváky rezonuje – a nás zajímalo proč. Proto jsme se během pauzy vydali mezi vás a zeptali se, jak na vás Každému jeho psychoterapeuta zapůsobilo.

Já bych se chtěla zeptat, co zatím říkáte na představení. Máme polovinu za sebou, tak co na to říkáte?

No, já jsem hodně spokojená. Já jsem teda přišla hlavně podpořit svého vedoucího z práce (Elvise) a znám i jeho dcerku Terezku, která hraje paní asistentku, a jsou úplně úžasní. Jsem velmi překvapená, jsou skvělí, je to vtipné, vtáhlo mě to do děje. Hlavně jak pan psycholog – nebo psychiatr, jestli to tak můžu říct – jak se snaží vtáhnout i diváky do toho představení, to je úplně super. Moc mě to baví.

Máte ráda ochotnické divadlo?

Ano, mám ráda ochotnické divadlo.

Takže chodíte takhle se podívat?

Nechodím úplně pravidelně, ale vždy ráda přijdu. Nedávno jsem byla na představení od mé kolegyně.

Jak na vás působí to, že každý soubor zpracovává stejné nebo podobné téma úplně jinak?

To je vlastně strašně zajímavé, že to vždycky pojmu jinak a opravdu každý soubor dá tomu člověku, tomu obecenstvu, úplně něco jiného. To je úplně skvělé. Ty malé detaily dělají hodně.

Doporučila byste tohle představení?

Určitě, úplně každé věkové kategorii. Myslím, že to každému něco dá. Myslím, že tyhle Buchary obecně – tím, že to člověk uvidí a zažije – to vnímá trošičku z jiného úhlu. Člověk třeba i slyší, co říká odborná porota, což většinou v divadle takhle není, a má fakt to srovnání. To je strašně fajn.

A atmosféra?

Naprosto skvělá.

Jak se vám festival líbí?

Líbí se mi moc, protože jsem o tomhle představení viděla i nějaké kritiky z minulého roku, takže jsem se těšila. Vidím ho poprvé, ale na doporučení, že tahle hra má být výborná.

Jaký pacient vás nejvíce zaujal?

Zatím pacient, který se cítí jako Elvis Presley.

Dokázala byste odhadnout, jak hra skončí?

Myslím si, že se ten zloděj nějakým způsobem polepší, že se mu zalíbí ta situace, že někoho „léčí“ a že někomu pomáhá.

Doporučila byste tento festival dál?

Určitě, určitě. Mrzí mě, že jsem neviděla předchozí představení, teď když to tady vidím.

Horníci komplet (Divadlo GRUNT) | Účet (Místecké divadlo PROZATiM) |
Mezi nebem a zemí (Divadlo Vřesinských Ochotníků)

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

Letošní ročník ostravské divadelní přehlídky Buchary vyvrcholil velkolepým maratonem. Sobota nabídla hned tři různorodá představení, která potvrdila letošní unikátní trend: program byl sestaven výhradně z komedií. Diváci se tak dočkali humoru v mnoha podobách – od drsné reality s dávkou černého humoru přes vztahovou analýzu až po nadpřirozenou romantiku.

Sobotní program odstartovalo autorské představení s názvem „Horníci komplet“. Soubor vsadil na ostře řezanou černou komedii, která se nebála nahlédnout pod povrch lidské morálky. Inscenace pracovala s výraznou typologií postav a situacemi, které sice obnažovaly nepřilíš vábené lidské vlastnosti, ale díky vtipným replikám a nadhledu nepůsobily tragicky. Specifický ráz hře dodala autentická hornická hantýrka, která sice vyžadovala u návštěvníků věkovou hranici nad 15 let, ale o to více dodala příběhu na šťávě.

Polední pauzu vystřídalo představení, které se nakonec stalo absolutním fenoménem letošního ročníku. Soubor PROZATiM uvedl hru „Účet“. Tato brilantní konverzační komedie o třech přátelích a jednom velmi vysokém účtu za večeri, který spustí lavinu nečekané upřímnosti a osobních přiznání, doslova strhla publikum i odborníky v sále. Právě tato inscenace si z letošních Bucharu odváží to nejcennější: Cenu diváka a zároveň prestižní doporučení na národní přehlídku Divadelní piknik v Mostě. Porota ocenila především precizní hereckou souhru a schopnost prodat humor postavený na lidské malosti i síle přátelství.

Závěrečnou tečku za festivalem udělala inscenace „Mezi nebem a zemí“. Diváci se přenesli do starobylého venkovského domu, kam se stěhuje mladý pár – začínající spisovatel a jeho těhotná žena. Že je dům až podezřele levný, má svůj důvod: nejsou v něm sami, dům má totiž své nadpřirozené nájemníky.

Tato svižná a vtipná komedie britské autorky neotřele připomněla jedinečnost lidského bytí „tady a teď“. Skrže romantickou zápletku a komediální situace oslavila lásku jako tu největší sílu, která dokáže překonat jakékoli hranice. Byl to dojemný i vtipný apel na to, abychom nezapomínali na skutečné životní hodnoty za jakýchkoli okolností.

Ostrava za tento nezapomenutelný týden dokázala, že amatérské divadlo má obrovskou sílu a že smích je tím nejlepším pojítkem mezi lidmi. Nezbyvá než vítěznému souboru PROZATiM popřát hodně štěstí při reprezentaci našeho kraje v Mostě!

Horníci komplet, Divadlo GRUNT

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Premiéra této inscenace se konala 9. 12. 2025 a soubor s ní s úspěchem vystupuje velmi často. Hra se těší velkému zájmu diváků. Ne jinak tomu bylo i na Bucharech. A není divu. Texty zpracovávající regionální tematiku jistě obecnost vždy přilákají. Je to prostě vděčné téma. Zajímavostí tohoto autorského textu (jediného autorského textu na letošních Bucharech) je i to, že první půlka byla napsána dříve než ta druhá a má tak za sebou logicky více repríz.

V náznakovém prostoru odehrávají herci příběh ze života horníků. Drobným kamenem úrazu je, že v případě náznakového prostoru je potřeba ten prostor herecky odehrát. To znamená, že je-li místo stěny pouze látková zástěna, je na herci, aby svým tělem, svými pohyby a gesty přesvědčil diváka a ten uvěřil, že tam ta stěna opravdu je.

Horníci komplet – to je příběh o nováčkovi na první sichtě v dole, o závalu, o tom, jak se na tragédii dokáže neuvěřitelně přiživit bulvár, i o tom, komu jsme v případě ohrožení ochotni upsat svou duši.

První část představení je opravdu kratičká. Doslova než „se rozkoukáme“, je pauza. Druhá je o poznání delší, ale nikdo v obecnostu se ani chvilinku nenudil. Hra je nabitá především slovním humorem, kdy se zaposloucháváme do vtipné hornické hantýrky, do vtipných dialogů postavených na ukázkových charakterových prototypch a najdeme zde doslova vše od „Mamuly po Krajča“, včetně hornických vtipů. Ti starší si nepochybně vzpomenou, že to už někde slyšeli. Škoda jen, že charaktery jsou ukázány spíše povrchně a text je jen přirozeně, především v první půlce, odříkáván. Stačí pouze krůček – přenést stereotypy charakterů do postav a nejen komentovat text. Charakteristický humor je prostě třeba zahrát nejen slovem.

Ve chvíli, kdy dochází k závalu a logicky bychom měli mít všudypřítomný strach ze smrti, vše se odehraje spíše „mimochoodem“. A přitom by mělo být jasné, že se to jednající postav bytostně týká, že je to „safra“ průšvih. Kdyby bylo vše odehráno vypjatě, o to víc by pak vyzněla situace, ve které se divák obává o zavaleného mladého horníka.

Vypjatost situace by byla o to víc zbořena okamžikem, kdy se na jevišti jen tak mimoděk objeví svačinářka se svačinou pro „mlad'ocha“ a my pochopíme, že zavalení jsou ti ostatní, ti zkušení. Ale i přesto lze právě v téhle situaci vysledovat náznaky divadelnosti.

Ona zmiňovaná divadelnost je pak mnohem víc viditelná ve druhé půlce. Graduje až ke komickému vrcholu představení – scéně redaktorky a kameramana z TV Znova, která byla jazykově i herecky vypilovaná doslova do nejmenších detailů. Navíc je zde uplatněn oblíbený humor na téma Pražáci a Ostraváci. A hlasitě zde rezonuje i hyenismus bulváru, jenž se chce za každou cenu přiživit na tragédii. Divácky zajímavé jsou i scény s Pánem Bohem a Luciferem, i když za mě trochu diskutabilní. Za zmínku stojí, že jeden herec hraje více postav, což je viditelné a daří se.

Představení bylo plně dobře napsaných vtipných dialogů, kterými se obecnost doslova prosmálo, baví genius loci, baví nářečí, baví generační střety i diskuse v rámci jasně stanovené pracovní hierarchie postav. Strhává energii a nasazení souboru, který má v sobě nepochybný potenciál, a nepochybuji o tom, že hra má před sebou ještě řadu repríz.

za porotu, Alice Olmová

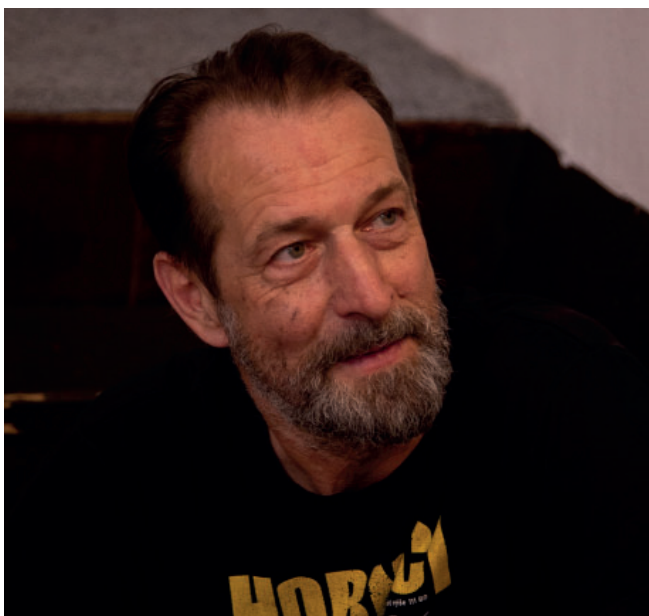
Horníci komplet, Divadlo GRUNT

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po představení Horníci jsme se vydali „ulovit celebrity“ – **Romana Moravce**, který ztvárnil Štajgra a Kameramana TV Znova. V rozhovoru jsme se ho zeptali na jeho pohled na inscenaci i na role, které v černohumorném příběhu plném hornické hantýrky a lidských slabostí rozhodně nezapadly.

Proč si vaše divadlo vybralo zrovna tuto hru?

Je to složitější, ale je nám to blízké. Máme rádi tenhle typ divadla, hrajeme jenom komedie a tohle je zrovna taková ta trošku crazy komedie – a navíc sem to patří. My často jezdíme i po menších klubech, takže je dobré, že se takhle scéna dá zredukovat i na mnohem menší jeviště. Je to takové variabilní, dá se to hrát v podstatě kdekoliv. Už jsme to hráli i na nádraží. Hrajeme teprve čtvrtou hru a děláme to tak, aby nás to bavilo. Bavíme se tím. Nemáme nějakou přísnou morálku, zkoušky máme úplně minimálně, spíš si to užíváme. Na Bucharech jsme vlastně byli s každou hrou, takže tu vystupujeme už po čtvrté. My jsme nikdy nikam nepostoupili, ani se nikam nedereme, protože ta pravidla tak trochu porušujeme – chodíme si odkud chceme a jak se nám zlíbí. Ale říkájí nám „sousedské divadlo“, což je pro nás obrovské vyznamenání, takže hrozně fajn.

Stalo se vám někdy, že pro vás bylo těžké udržet smích a smál jste se spolu s diváky?

Jasně, naopak my to vyhledáváme. My se odbouráváme ve většině těch her, i tady vlastně. Každé představení má nějakou osu a je tam spousta věcí, které vznikají přímo na jevišti. Třeba dneska si myslím, že zrovna takových pět, šest replik bylo to, co nás v té chvíli napadlo.

Bylo pro vás těžké střídat role Štajgera a kameramana?

Ne, byla to radost, v pohodě.

Kolik svého volného času věnujete divadlu?

U mě je to složité. Mám spoustu aktivit, takže málo, možná méně, než bych chtěl.

Měl jste někdy „okno“ na jevišti?

Jasně, jasně. Tím, že jsme takové hodně free divadlo, tak z toho vždycky nějak vybrusíme, že si něco vymyslíme.

Máte nějaký nepříjemný zážitek z hraní?

No, nejhorší je, když máte úplně studené publikum, to je pak úplně tragédie. To pak ze sebe dolujeme úplně maximum a někdy to fakt neprolomíte. Jinak ale vtipné situace vznikají neustále – tím, že opravdu improvizujeme, je v podstatě v každé scéně nějaká věta, která tam minule nebyla.

Horníci komplet, Divadlo GRUNT

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Během představení Horníci jsme tentokrát nechali na chvíli stranou zákulisí i jeviště a zaměřili se na to, co se děje v hledišti. Právě tam totiž vzniká ta druhá polovina každého divadelního zážitku. Vyzvali jsme proto mezi vás a zeptali se, jak na vás černohumorný příběh z hornického prostředí zapůsobil.

Už jste někdy byla na Bucharech?

Na Bucharech jsem poprvé, protože tady hrají moji rodiče, tak jsem se přišla na ně podívat. Mamka tam hraje reportérku v televizních zprávách a táta tam hraje vedoucího na té šachtě.

Dělá ti problém nářečí, nebo všemu rozumíš?

Něco mi dělá problém, ale většinou tomu rozumím.

Jaká scéna tě zatím nejvíce pobavila?

Nejvíc mě pobavila asi ta komunikace mezi tím mladým a těmi ostatními staršími horníky.

Jako mladý divák – řekla bys, že je to dobře strávené sobotní odpoledne?

Já si myslím, že je to určitě příjemně strávený čas.

Chodíš často na představení svých rodičů?

Ano, chodím často na jejich představení a ráda je v tom podporuji.

Jak bys porovнала tuhle hru s jejich ostatními představeními?

Za mě mám jedno představení, které se jmenuje „Na správné adrese“, a to se mi možná líbilo víc, ale tohle představení je taky hodně vtipné.

Co vás přivedlo tady na Buchary?

Na Buchary mě přivedlo představení divadla Grunt, kde hraje moje kamarádka, takže jsem ji přišla podpořit.

A co zatím říkáte na představení?

Líbí se mi, tím že je mi tenhle humor blízký, takže už od začátku se směju.

Máte nějakou svou oblíbenou postavu?

Líbí se mi ten mladý – nemá jméno, prostě ten mladý.

Co říkáte na atmosféru tady v sále?

Překvapila mě ta neformálnost a jak je to blízké divákovi. Není to takové jako když si zajdete do Národního divadla moravskoslezského – je to taková příjemná, přátelská atmosféra. Takže za mě úžasné, velice mile mě to překvapilo.

A ještě otázka – komu byste doporučila tohle představení? Myslíte, že je to jen pro lidi z Ost-ravy a okolí, nebo obecně pro všechny?

Určitě pro celý Moravskoslezský kraj. Máme tady výborné herce, tak proč to nepropagovat dál po republice.

Účet, Místecké divadlo PROZATiM

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Po představení se uskutečnil rozborový seminář, který nabídl hlubší pohled na inscenaci i její vznik. Diváci i odborná porota se shodli, že šlo o velmi příjemné a překvapivě silné divadelní setkání. Atmosféra byla od počátku uvolněná a autentická, což se přeneslo i na publikum. Inscenace zaujala především svou přirozeností a civilním herectvím. Herci nepředváděli, ale skutečně „byli“ na jevišti, což bylo opakovaně oceňováno. Velkou předností byla vzájemná souhra všech tří protagonistů. Bylo patrné, že si naslouchají a dokážou přirozeně reagovat i na drobné nepřesnosti. Právě tato partnerská energie dodávala inscenaci živost a důvěryhodnost.

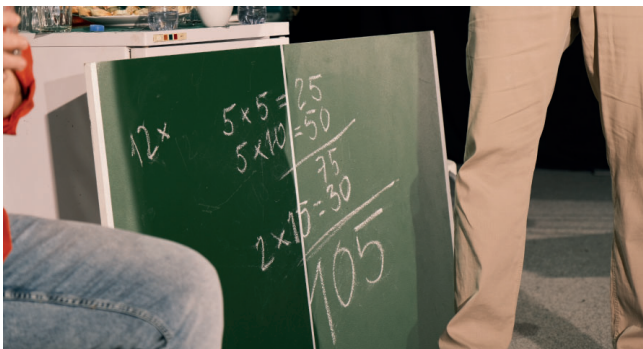
Silným momentem byla práce s tempem a rytmem, zejména v komediálních situacích. Diváci ocenili přesné načasování i schopnost nechat humor vznikat z obsahu, nikoli z efektu. Výrazně zapůsobila také práce s motivem opilosti, která byla dávkovaná citlivě a funkčně. Inscenace tak balancovala mezi humorem a vážnějšími tématy s velkou lehkostí. Postupné odkrývání konfliktů mezi přáteli působilo přirozeně a nenásilně. Text byl označen za kvalitní a v českém kontextu spíše výjimečný. Porota ocenila, že se tvůrci vyhnuli prvoplánové komice.

Zazněly i konkrétní připomínky ke zlepšení. Například úvod by mohl být více herecky „naplněný“ už při nástupech postav. Některé momenty byly vnímány jako příliš technické nebo zbytečně zdůrazněné směrem k divákovi. Druhá polovina místy ztrácela tempo a dynamiku. Doporučeno bylo také větší zhuštění některých monologů. Závěr inscenace by podle poroty mohl působit přirozeněji a méně stylizovaně.

Přes tyto drobné výhrady převládalo jednoznačně pozitivní hodnocení. Inscenace byla označena za mimořádně funkční celek. Zvláštní uznání si vysloužila režijní práce, která působila nenápadně, ale promyšleně. Oceněno bylo i citlivé uchopení tématu mužského přátelství. Herci dokázali vykreslit své postavy s nadhledem i empatií. Diváci se bavili, ale zároveň měli prostor k zamyšlení. Seminář tak potvrdil, že inscenace patří k výrazným momentům festivalu.

za porotu, Ondřej Vyhliďal

Účet, Místecké divadlo PROZATiM

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po představení Účet jsme se vydali „ulovit hned dvě celebrity“. Do rozhovoru jsme si přizvali Jakuba Klusáčka v roli Julese a Jana S. Kukuczku jako Antoina, kteří na jevišti rozehráli příběh plný vztahových zvrátů, napětí i humoru.

Představíte se nám jako divadlo a následně vaši hru?

Jakub (Jules): Jsme malý soubor PROZATiM z Frýdku-Místkku. Členové jsme víceméně my tři a sem tam někdo na doplnění, třeba do pohádky. Bohužel je to s herci takové složitější. Vzniklo to v hospodě – kluci se bavili a prostě založili Místecké divadlo. Vystřídalo se tam dost lidí, skoro všichni odešli, bohužel. A o díle povídej ty.

Jan: Co jsme to hráli? (ironicky)

Jakub: Že mi dlužíš účet.

Jan: S tou hrou přišel Emil (Axel).

Jakub: Jo, to bylo komické, protože jsme začali – Emil mi to poslal jako režisér, já jsem si to přečetl a hned jsem věděl, kdo bude jaká postava. Přesně jsem si to rozdělil, Emilovi se to líbilo, ale bohužel Jan hrál jinde, tak s námi nemohl hrát, takže jsme zkoušeli já, Emil a třetí člověk. Než jsme to nazkoušeli, on s tím skončil, pak přišel další, ten se zase začal věnovat něčemu jinému. My jsme to zkoušeli dva roky s Emilem a střídali se tam lidé, až se na to Emil chtěl vykašlat. Já jsem řekl, že zkusíme znovu oslovit Jana. Teď je tam a je to tak, jak jsme si to přáli.

Ten soubor vznikl teď čerstvě před nedávnem – kolik to je roků?

Jan: Nevím, pět? Já jsem do divadla chodil od mala, protože můj otec hrával divadlo, takže jsem už jako dítě chodil na loutková představení a dětské pořady. Pak, když mi bylo patnáct, šestnáct let, tak mě to chytlo a začal jsem se tomu věnovat. Ze začátku jako technik, osvětlovač, ale pak mě chytlo hraní a začalo mě to bavit a hraji až doteď.

Vystupujete poprvé na Bucharech?

Jakub: Já jsem tu poprvé jako herec, jinak jsem tu byl jednou jako divák.

Jan: Já jsem tu byl vícekrát, ale také jsem tu poprvé jako herec.

Má vaše inscenace poselství pro diváky?

Jakub: Samozřejmě – že se nemají z takových věcí dělat velkou hlavu, život jde dál.

Máte techniky pro zapamatování textu?

Jan: Nejvíce se to člověk naučí na zkoušce, když to má spojené s pohybem. Tohle je zrovna náročný text, takže jsem třeba vstával ve čtyři ráno a zkoušel jsem.

Účet, Místecké divadlo PROZATiM

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Zatímco se na jevišti rozehrával příběh plný vztahových zvrátů, my jsme se vydali mezi vás, diváky. Během představení Účet jsme si „ulovili“ jednoho z vás a zeptali se, jak na něj tahle komedie Místeckého divadla PROZATiM zapůsobila.

Jak ses dozvěděla o festivalu?

Dozvěděla jsem se o něm tak, že hru režíroval jeden známý, proto jsem tady teď na festivalu poprvé a líbí se mi. Ráda ho navštívím příští rok znovu.

Víš tím pádem, jak hra skončí?

Nemám absolutně tušení. Konec si ale dokážu představit takový, že se všichni pohádají, ale nakonec zůstanou přátelé a spokojeně odejdou.

Chodíš často do divadla?

Já chodím často na takové hry, kde je méně lidí, takže za mě se mi to líbí, je to vtipné. Do divadel chodím tak různě, střídám to, většinou lístky dostávám jako dárky.

Jak ti přijde hra vtipná? Jak moc se u ní směješ?

Na škále bych to označila jako osmičku. Směju se dost, mi přijde.

Jaká postava ti je nebo není sympatická?

Nejméně sympatická mi je postava Julese, který se tam snaží vyvolat nějaký konflikt. A sympatická mi není vlastně ani jedna postava – sešli se tam tři nesympatičtí muži, ale tím je ten příběh vlastně zajímavý.

Máme za sebou polovinu představení a já bych se chtěla zeptat, co na něj říkáte?

Je to výborné, líbí se mi to. Bavím se a pánové jsou úplně přirození, jsou naprosto přesvědčiví. Někteří z těch amatérských herců působí skoro jako profesionálové. O to těžší si dokážu představit jejich hodnocení, protože na takové přehlídce to musí být opravdu náročné.

Chodíte tady na Buchary pravidelně?

Tento rok jsme byli už dvakrát a i minulý rok jsme chodili, takže ano.

A tohle představení byste někomu doporučila? Popřípadě komu?

Určitě. Těžko říct komu přesně, ale myslím, že komukoli – teda dětem samozřejmě ne, ale myslím, že se pobaví všichni.

Jak hodnotíte prostředí a lidi?

Je to fajn, je to dobře zorganizované, líbí se mi to.

Mezi nebem a zemí, Divadlo Vřesinských Ochočtíků

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

VYJÁDŘENÍ POROTY

Finále 14. ročníku Ostravských bucharů obstaralo v sobotu večer soubor Divadlo Vřesinských Ochočtíků s komedií *Mezi nebem a zemí*. Pokud by se Vám zdál název tak nějak povědomý, věřte správně, jednalo se totiž o zpracování téže hry britské autorky Pam Valentine, kterou nám ve středu představilo Divadlo Nad Odrou z Polanky. Jednalo se tak o unikátní příležitost ani ne tak kvůli vzájemnému srovnání obou souborů, jako spíš názorné ukázce, jak široké jsou možnosti interpretace některých textů, a to nejen na úrovni konkrétních hereckých výkonů, ale i na úrovni výkladu charakterů postav a jednotlivých situací. Jednalo se tak nejen o velmi zábavnou, ale ve výsledku i dost poučnou tečku na závěr přehlídky.

Vřesinská inscenace v režii Jana Pirkla spíš než na konverzační komedii, založené na přesném pointování a rychlém načasování sledu replik, staví na psychologických motivacích postav. Neznamena to, že by snad nevyužívala potenciálu slovního humoru, ale projevuje se to zejména v odlišném pojetí postavy Susie Cameronové. Ta je v podání Zdeňky Bajgarové hlavním tahounem inscenace a aktivním hybatelem celé zápletky. Zatímco její manžel Jack v hereckém ztvárnění Petra Dudy propadá letargii a bezbřehé nudě, Susie nekončí posmrtnou nudu odmítá přijmout, proto se snaží nejen vybudit svého muže k aktivitě, ale „poletuje“ po celém prostoru, a především si se škodolibou radostí užívá trýznění realitního makléře jako každý správný poltergeist.

Samotné „duchařské zlobení“ je zde ztvárňováno vlastně zcela civilně – konkrétními a vlastně záměrně obyčejnými hereckými akcemi „posmrtného páru“, ona nadpřirozenost je pak divákovi předkládána skrze herecké reakce živých postav – u makléře Jana Lyska je to stupňující se strach a paranoia a obzvláště povedené je to v případě „ovládání myšlenek“ žijících. U začínajícího spisovatele Simona Willise jeho představitel Martin Špička důsledně mění tělesný postoj a velmi dobře se mu to daří i v rychlých střizích, u tchyně Marcii Bradshawové je to zas jasně odlišené změnou posazení hlasu.

Velmi zajímavě je uchopený také Strážný anděl Hedviky Řeháčkové, který přichází se zcela odlišnou nervózní

energií a v podstatě bourá všeobecně zažitou představu uklidňující nadpřirozené bytosti. Vhodně to doplňuje také kostým, který vychází z civilu, ale detaily jako pozlacené boty či čepice s anténkou ji jednoznačně odlišují, že nejde o běžného civilistu.

V první polovině představení se tak díky důsledné výstavbě situací a motivací dařilo dobře objasnit jednotlivé charaktery a vztahy mezi nimi (např. výsostně divadelní řešení setkání tchyně a jejího zetě za podkresu hudby z Tenkrát na západě napovědělo, že rozhodně nepůjde zrovna o milující rodinu), ve druhé polovině, kdy už jsou „karty rozdané“ a některé, obzvláště slovní, reakce už by z technického hlediska měly následovat o poznání rychleji, na řadě míst docházelo k trochu delším pauzám, což poznamenalo temporytmus druhé půlky. Jack se pak k závěru proměňuje v nervózního „nastávajícího otce“ a jeho závěrečný monolog byl pak pojat v autenticky civilní rovině, tedy spíše jako taková osobní prosba, než zásadní prozření a proměna podstaty jeho charakteru, jako tomu bylo v případě Polanky. Spíš než dojetí ze záchrany novorozené Susie tak na konci vyzněla spíš radost z opětovného spojení Susie a Jacka, které čeká sdílení dalšího „života“, kterého už si budou opravdu vážit.

Jako divák, který už pár inscenací od DiVOchu za posledních roků měl možnost vidět, jsem měla z tohoto představení velikou radost i proto, že bylo po dvou letech, kdy se na přehlídce představili naposled, možno vidět, jak se jako soubor opět posunuli o kus dál. Takže DiVOchům patří velké díky za završení přehlídky, které i díky i Polance a organizátorům, bylo nasmírně inspirativní! Možnost sledovat dvě natolik vynalézavě odlišně pojaté inscenace stejné hry totiž byla zcela mimořádným diváckým zážitkem.

za porotu, Sylvie Vůjtková

Mezi nebem a zemí, Divadlo Vřesinských Ochotníků

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

ULOVENÁ CELEBRITA

Po představení Mezi nebem a zemí jsme tentokrát zamířili za jednou z klíčových postav večera. K rozhovoru jsme si přizvali Petra Dudu, představitele Jacka Camerona, který se pohybuje na hranici mezi světy – a stejně tak i mezi humorem a dojetím.

Jak jste se dostal k herectví?

Tak to byla velká náhoda. Kdybych to vzal úplně od začátku – moje babička byla zapálená ochotnice z Pusté Polomi a byla mi velkou inspirací. Když jsem byl malý kluk, hodně mi o tom vyprávěla. Já jsem tak nějak vždycky v duchu toužil si to zkusit. No a asi před čtyřmi nebo pěti lety jsem se začal rozhlížet po spolcích. Když jsem je oslovil, moc reakcí nepřišlo – kromě tady Divocha. S nimi jsem se nějak zkontaktoval a pozvali mě na hereckou dílnu, kterou vedla Lenka Kelnarová. Tam jsme dělali etudy a takové ty základy. Pak začali s novou hrou a na základě toho víkendů, který jsem s nimi strávil, mi nabídli tu možnost.

Máte nějaký rituál před představením, případně společný?

No rituál... samozřejmě se poplyveme, pokopeme... a někdy si dáme panáka. Ne, to byl humor (smích).

A dneska jste si dali panáka?

Dneska jo, ale jenom takového maličkého.

A co děláte, když na vás přijde tréma?

Trému mám vždycky. Podle mě ji mají všichni a je to asi správně. Pomáhá, když to člověk hraje poněkoli káté – získá jistotu. Ale ta jistota taky není úplně dobrá. Spíš by tam měla být drobná nejistota. Člověk nesmí podlehnout stereotypu a rutině, protože se to pak odráží na výkonu. Aspoň podle mě.

Stalo se vám někdy, že vám vypadla replika nebo text?

Joo, stalo.

Co jste v ten moment dělal?

Dneska myslím ne, ale vím, že jsem někdy řekl něco místo

kolegyně. Když se to stane třeba u premiéry, člověku se promítne celý život před očima. Musí z toho nějak vybruslit. Hlavně si pořád říkat, že to dělá pro radost. Takže se zaimprovizuje, nějak se naváže... klidně o obraz dál. Když už improvizuju, snažím se někdy chytit ten původní text, ale většinou je lepší pokračovat. Nevracet se. Když se to přeskóčí, tak se naváže jinde. Stává se to docela často (smích).

Jak bere vaše rodina, že jste se dal na herectví?

Herec: Tuhle bláznivou etapu?

Dcera herce: Je to velice skvělé, když váš otec řve přes celý byt a mluví do zrcadla. Máte pocit, že bydlíte se schizofrenikem, takže je to opravdu zajímavé.

Jak bere vaše rodina, že jste se dal na herectví?

Je to hodně intenzivní, to pro mě bylo největší překvapení. Třeba u první hry to byly stovky hodin. Odhadoval jsem to na 200–300 hodin čisté práce. Zkoušeli jsme asi tři čtvrtě roku. Amatérští herci nemají takovou techniku jako profíci, takže si to musí víc nadřilovat – pohyb, texty, všechno. Je to časově strašně náročné.

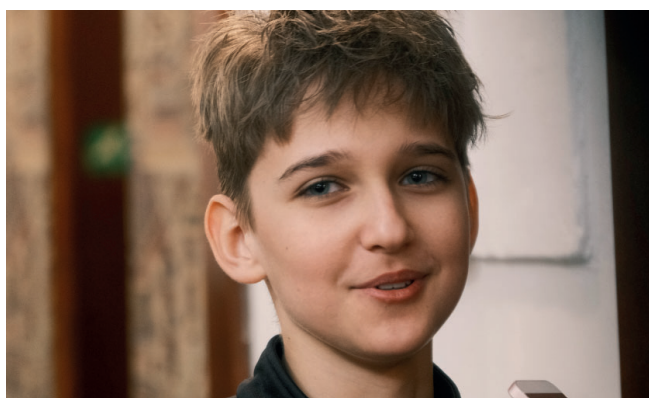
Mezi nebem a zemí, Divadlo Vřesinských Ochočtíků

DEN PÁTÝ – SOBOTA 28. 3. 2026

Nečekané momenty, skvělá atmosféra a nadšení diváci

DIVÁCKÉ OČKO

Zatímco se na jevišti prolínaly světy živých a těch „mezi nebem a zemí“, my jsme zamířili do hlediště. Během představení jsme si odchytili dva diváky a zeptali se, jak na ně tenhle příběh plný humoru, emocí a jemného tajemna zapůsobil.

Jak jste se dozvěděl o této akci?

Dozvěděl jsem se o tom přes sociální síť. Viděl jsem to často na Instagramu, vyjížděly mi i různé reklamy, a tak jsem se rozhodl, že se sem s mými prarodiči přijdu podívat. Za mě máte skvěle zpracovaný instagramový účet, líbí se mi, jak si s tím vyhráváte, a je to za mě super.

No a co říkáš teda na představení?

Musím říct, že mě to baví. Je to takový zapletený děj, ale vtipné, komické a baví mě to.

Máš nějakou svoji oblíbenou postavu?

Určitě pana Camerona a paní Suzie. Jsou to za mě skvělé postavy, je to zajímavý pár. Sice paní Suzie... být Cameronem, tak nevím, jestli bych s ní vydržel třeba 30 let, nejsem si tím jistý, ale je to super.

Jelikož jsi ještě mladší – vzal by sis na tohle představení nějaké své kamarády, nebo bys to doporučil spíše starším?

Určitě bych nějakého kamaráda vzal. Za mě je to spíš pro starší, nevím, jestli by to úplně mladší věková kategorie pochopila, ale nemyslím si, že je to úplně složitý děj, a myslím, že i mladší by se pobavili. Musím říct, že

i mladší by se pobavili. Já jsem se zatím zasmál fakt hodně. Ale rád bych sem někdy někoho vzal.

A můžu se zeptat, kolik ti je?

Je mi 12 let.

A jak si to tu užíváš?

Za mě je to tu super, skvěle zařízené a mají tady skvělé občerstvení.

Chodíš často do divadla?

Jednou ročně a tohle je moje první divadlo tento rok i moje první Buchary.

Jak se ti líbí první polovina představení?

Je to určitě velmi vtipné, musím říct, že jsem mile překvapen.

Dokážeš si tipnout, jak představení skončí?

Mám takový matný pocit, že jsem to někde v nějakém zpracování viděl, ale absolutně si nemůžu vzpomenout, takže nevím. Ale podle mě se nějakým způsobem mrtví manželé dostanou do nebe. Možná ten Jack přestane být ateista a tím pádem se tam dostane.

pravidelná setkání

KULTURNÍ DŮM V MICHÁLKOVICÍCH

Informační vsuvka

Kulturní dům v Ostravě - Michálkovicích je velmi významnou (neplést s výraznou) budovou pro své okolí. Postaven už v roce 1897 poblíž jámy Michal, původně hostinec, později už přímo společenské zařízení dolu Michal, slouží jako centrum zdejšího dění už skoro 140 let.

Dnes patří mezi zařízení městského obvodu Michálkovic, stojí jen pár kroků od národní kulturní památky Důl Michal, poblíž zastávky "Michálkovice", a my jsme rádi, že nikdo v průběhu těch několika úctyhodných desítek let nepropasoval do názvu budovy opět jméno "Michal", to už by totiž bylo poměrně matoucí.

VÍTE, ŽE...

Kulturní dům v Michálkovicích býval místem tajných schůzek horníků bojujících za lepší podmínky. Dnes tu historie ožívá dál!

TĚŠÍME SE NA VÁS ZASE ZA ROK!

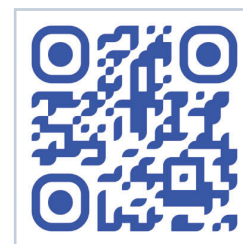
[ostravskebuchary](#)

[Ostravské Buchary](#)

www.buchary.cz

Partneři a spozoři:

OSTRAVA!!!

OSTRAVAINFO!!!

